

Tot' nedávno som tam stretol krajana. Rútil sa za mnou k pisoáru a pani z okienka za ním kričala: „Kam jdete, päť korun!“ Dobehol ku mne a spustil: „Kurva, že ty si ten Karol Gál!“ Povedal som: „Hmmm“. Chlap pokračoval: „A kde v riti je tá vepéenka?!“ Povedal som: „Čo ja viem?“ On nato: „Pod' na pivo.“

Rozdávať si to s ľudskou prirodzenosťou je vôbec sizyfovský údel. Napokon, demokracia je iba nepatrný fragment známych dejín ľudstva a má mocných nepriateľov. Okrem mľandravých demokratov sa grupujú z radov radikálnych milovníkov jedinej správnej viery a ideológie. Luza sa zatiaľ prizerá a čaká na svoju príležitosť. Tá sa približuje úmerne presvedčeniu, že západná civilizácia je negatívny a chorý typ spoločenského zriadenia.

Džungľa politiky, krčiem, sveta podnikania, nadácií, rímskych osád ... ma naučila rozpoznávať slepé uličky čuchom, hmatom, zrakom, hlavne však intuíciou. Odborná literatúra mi pomáhala minimálne. Bolestivé stretnutia s biedou a nešťastím, fascinujúce príbehy úspechu a uznania ... zatrpknutosť, zákernosť a poklesnutá morálka ľudí, ktorí v slepých uličkách uviazli na doživotie. Stačilo tak málo, a som tam s nimi.

Slovenská demokracia je aj po štvrtstoročí veľmi krehká a ľudia sú pripravení počúvať písťalku potkaniara, ktorý im navráva, že demokracia na Slovensku zlyhala. Tomu však môže zabrániť len reálna nádej, že svet slobodnej spoločnosti a spravodlivého štátu je skutočnou odpoveďou na rozličné konšpiratívne teórie a autokratickú prax, a nie chimérou.

Nemožné je len to, čo trvá hodinu, deň, mesiac, rok. Počas desaťročí a stáročí sa mení nemožné na možné. Ale kedy sme mali my Slováci čas, trpezlivosť a odhodlanie nemyslieť len na hodinu, deň, mesiac, rok?

Peniaze. My Slováci máme k nim čudný vzťah. Závidíme ich a ostentatívne nimi pohŕdame, sme sporiví, ale radi vyhadzujeme, sťažujeme sa, ale vieme vyžiť – a my intelektuáli sa tvárime, že nemáme s peniazmi nič spoločné, ale nadávame, aký lacný peniaz dostávame za naše skvelé myšlienky.